

Dosarul nr. 2ra – 1473/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (jud.:V. Chisilița)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru)

Î N C H E I E R E

25 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică, reprezentată de avocatul Popescu Marcel,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Buzenco Gheorghe și Cașu Ion împotriva Instituției Publice Centrul de Excelență în Energetică și Electronică, intervenient accesoriu Primăria municipiului Chișinău, cu privire la obligarea eliberării extrasului din fișa locuinței și tabelul nominal, și

acțiunea reconvențională formulată de Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică împotriva lui Buzenco Gheorghe și Cașu Ion, cu privire la evacuare,

împotriva deciziei din 6 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică și s-a menținut hotărârea din 8 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

c o n s t a ț ă :

La 29 mai 2017, Buzenco Gheorghe și Cașu Ion au depus cerere de chemare în judecată împotriva Colegiului de Microelectronică și Tehnică de Calcul, intervenient accesoriu Primăria municipiului Chișinău, cu privire la obligarea eliberării extrasului din fișa locuinței și tabelul nominal.

În motivarea acțiunii, reclamantii au indicat următoarele informații, ce vizează circumstanțele de fapt.

La 2 decembrie 1999, Judecătoria Ciocana a examinat cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Colegiului de Microelectronică și Tehnică de Calcul împotriva lui Cașu I., Cașu T., Buzenco Gheorghe și alții, cu privire la evacuare. Astfel, instanța a pronunțat hotărârea de respingere a acțiunii, în special, în cazul evacuării lui Cașu Ion din odaia 111 și lui Buzenco Gheorghe din odaia 513, situate în mun. Chișinău, str. M. Sadoveanu, nr. 40. Prin același act judecătoresc, s-a constatat că Buzenco Gheorghe, împreună cu familia lui, locuiește în odaia nr. 513,

iar Cașu Ion, împreună cu familia lui, trăiește în odaia nr. 111, fiind legală posesia și folosința acestor spații. Mai mult, administrația Colegiului de Microelectronică a recunoscut faptul respectiv, deoarece eliberează lunar facturi pe numele lor pentru plata utilităților.

La 26 decembrie 2002, Primăria municipiului Chișinău a emis decizia nr. 29/10, prin care a modificat statutul căminului nr. 59 din str. M. Sadoveanu, nr. 40, atribuindu-i statut de bloc locativ. Pârâțul trebuia să prezinte Direcției locuințe din cadrul primăriei actele necesare pentru eliberarea ordinelor de repartiție.

Reclamantii au susținut că, pe parcursul anilor, administrația colegiului a eliberat acte și acorduri chiriașilor blocului locativ nr. 59 din str. Sadoveanu, nr. 40, pentru eliberarea ordinelor de repartiție. La 18 aprilie 2016, Primăria mun. Chișinău a emis ordin de repartiție nr. 011915, în baza căruia în posesia și folosința familiei Cașu Ion a fost transmis ap. 111, cu suprafața locativă de 19,3 mp, în timp ce suprafața reală a locuinței este 34 m.p.

Ulterior, la 12 iulie 2016, Buzenco Gheorghe s-a adresat cu o cerere Colegiului de Microelectronică și Tehnică de Calcul privind eliberarea extrasului din fișa locuinței și tabelului nominal. Însă, la 29 august 2016, instituția pârâtă a expediat, în adresa acestuia, scrisoarea nr. 01-16/47 prin care l-a informat că odăile din blocul locativ nr. 59 din str. Sadoveanu 40 au fost numerotate într-un alt mod. Această operațiune a fost efectuată în acord cu ordinul nr. 01-4/15 din 19 februarie 2015 cu privire la modificarea numerotației. Actualmente, în adresa reclamantului sunt expediate facturile pentru plata utilităților, într-un caz, pentru odaia 113, în alt caz pentru ap. 117 sau ap. 121. Totuși viza de domiciliu a acestuia și a membrilor familiei lui este în ap. 513 din str. Sadoveanu, nr. 40.

În argumentarea pretensei încălcări, reclamantii au pretins că, în condițiile în care alți chiriași din același bloc locativ au beneficiat de actele necesare pentru privatizarea apartamentului, refuzul pârâtului echivalează cu încălcarea principiului nediscriminării persoanelor aflate în situații identice consacrat în art. 14 al Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Mai mult, în opinia lor, familia Cașu și Buzenco achită plățile pentru serviciile comunale și nu au restanțe, iar toți membrii familiei au perfectate vize de reședință pe adresele menționate. În consecință, inacțiunea pârâtului privind eliberarea documentelor, ce atestă dreptul la acest spațiu locativ, este neîntemeiată.

La 7 martie 2017, reclamantii au avansat în adresa instituției pârâte demersul nr. 129.03/17 și nr. 130.03/17. Prin cererile date, s-a solicitat eliberarea extrasului din fișa de locuințe și tabelul nominal pentru ap. 111 și 513 din str. Sadoveanu 40, însă nu s-a răspuns.

Buzenco Gheorghe a solicitat eliberarea extrasului din fișa locuinței și tabelul nominal pentru odaia nr. 513 din mun. Chișinău, str. M. Sadoveanu, nr. 40.

Cașu Ion a solicitat eliberarea extrasului din fișa locuinței și tabelul nominal pentru odaia nr. 111 din mun. Chișinău, str. M. Sadoveanu, nr. 40.

Reclamantii au cerut constatarea ca fiind neîntemeiat refuzul părții pârâte să elibereze acordul privatizarea odăilor nr. 513 și 111 din mun. Chișinău, str. M. Sadoveanu, nr. 40.

În cadrul examinării cauzei, pârâtul Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca tardivă (f. d. 48 – 49). Intervenientul accesoriu Primăria municipiului Chișinău a menționat că instanța de judecată urmează să se pronunțe în privința temeiniciei acțiunii depuse de reclamantii Buzenco Gheorghe și Cașu Ion (f. d. 64 – 65).

La 5 septembrie 2017, Buzenco Gheorghe și Cașu Ion au depus cerere de concretizare a obiectului acțiunii inițiale (f. d. 68). Așadar, în primul rând, a fost denumirea pârâtului a fost modificată din Colegiul de Microelectronică și Tehnică de Calcul în Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică. Iar, în al doilea rând, în urma prezentării de către pârât a ordinului privind modificarea numerotației blocului locativ nr. 59 din str. M. Sadoveanu, nr. 40 cu anexa 1, s-au rectificat numerele imobilelor din speță.

Prin urmare, Buzenco Gheorghe a solicitat eliberarea extrasului din fișa locuinței și tabelul nominal pentru odaia nr. 113 din mun. Chișinău, str. M. Sadoveanu, nr. 40.

Cașu Ion a solicitat eliberarea extrasului din fișa locuinței și tabelul nominal pentru odaia nr. 111 și 112 din mun. Chișinău, str. M. Sadoveanu, nr. 40.

Reclamantii au cerut constatarea ca fiind neîntemeiat refuzul părții pârâte să elibereze acordul privatizarea odăilor nr. 113, 112 și 111 din mun. Chișinău, str. M. Sadoveanu, nr. 40.

La 5 septembrie 2017, Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani a admis spre examinarea acțiunea reconvențională intentată de Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică împotriva lui Buzenco Gheorghe și Cașu Ion, cu privire la evacuare (f. d. 51 – 53, 79).

În argumentarea în fapt a cererii, s-a precizat că statul Republica Moldova, prin intermediul Centrului de Excelență în Energetică și Electronică (ex – Colegiu de Microelectronică și Tehnică de Calcul), este proprietarul blocului locativ situat în mun. Chișinău, str. M. Sadoveanu, nr. 40.

Astfel, reclamantul a susținut că Buzenco Gheorghe, împreună cu familia lui, ocupă abuziv odaia nr. 113, iar Cașu Ion, împreună cu familia lui, odaia nr. 112 din blocul locativ menționat mai sus. În acest sens, ordinul de repartitie eliberat de Primăria mun. Chișinău la 18 aprilie 2006, pe numele lui Cașu Ion, se referă doar la odaia cu nr. 111 cu suprafața locativă de 19,3 m.p.

I.P. Centrul de Excelență în Energetică și Electronică a relevat că Buzenco Gheorghe nu deține ordin de repartitie nici pentru odaia nr. 513, nici pentru odaia nr. 113. Conform listei de evidență a locatarilor din căminul din str. Sadoveanu 40, pârâtul dispune de odaia cu nr. 510B, cu suprafața locativă de 12,6 m.p. În urma schimbării numerotației, odaia cu nr. 510B a fost modificată în nr. 112, suprafața fiind aceeași, de 12,6 m.p.

Din aceste considerente, reclamantul a considerat că pârâtul Cașu Ion ocupă abuziv odaia lui Buzenco Gheorghe, iar acesta, la rândul său, ocupă abuziv odaia lui A. Țurcan. Pe cale de consecință, primul pârât urmează a fi evacuat din odaia nr. 112, iar al doilea pârât din odaia 113.

Cu privire la hotărârea din 2 decembrie 1999 a Judecătorei Ciocana, instituția reclamantă a sugerat că instanța nu s-a pronunțat în privința cererii de evacuare a lui Cașu Ion din odaia nr. 112 și nu a examinat temeiurile indicate în prezenta acțiune. Or, în anul 1999, s-a invocat expirarea contractului de chirie și lipsa unor relații de muncă cu CR MTC, precum și neinclusiunea în lista categoriilor de lucrători care au avut nevoie de îmbunătățirea condițiilor locative la Uzina Complex.

Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică a solicitat evacuarea lui Buzenco Gheorghe și a familiei lui din încăperea nr. 113 și evacuarea lui Cașu Ion, împreună cu familia lui, din încăperea nr. 112 situate în blocul locativ din str. M. Sadoveanu, nr. 40 (f. d. 51).

Prin hotărârea din 8 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, acțiunea depusă de Buzenco Gheorghe și Cașu Ion a fost respinsă ca depusă cu încălcarea termenului de prescripție, iar acțiunea reconvențională a fost respinsă ca neîntemeiată (f. d. 86, 91 – 96).

Cu privire la cererea de chemare în judecată avansată de Buzenco Gheorghe și Cașu Ion, instanța de judecată a stabilit că lipsa unui răspuns din partea pârâtului la cererile reclamanților, în sensul Legii privind accesul la informație, echivalează cu refuzul de a furniza informații. Astfel, termenul limită pentru sesizarea instanței de judecată era de 10 mai 2017. Totuși reclamanții au depus cererea lor la 29 mai 2017, cu depășirea termenului prevăzut de lege.

Referitor la acțiunea reconvențională, instanța de judecată a aplicat articolul 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă și a reținut în calitate de probă hotărârea din 2 decembrie 1999 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău. Potrivit acesteia, Buzenco Gheorghe și Cașu Ion s-au instalat legitim în căminul din str. M. Sadoveanu, nr. 40.

În aceeași ordine de idei, instanța de judecată a constatat că Buzenco Gheorghe este instalat în odaia nr. 513, fapt confirmat prin lista locatarilor căminului nr. 59 din str. M. Sadoveanu 40, mun. Chișinău, certificatul nr. 92 din 17 februarie 1999 și hotărârea din 2 decembrie 1999 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău (f. d. 14, 16, 30). Conform ordinului de repartiție nr. 011915 din 18 aprilie 2006, i-a fost repartizat lui Cașu Ion în folosință apartamentul nr. 111 (f. d. 17). Ulterior, potrivit ordinului nr. 01-4/15 din 19 februarie 2003, a fost modificată numerotația odăilor din blocul locativ, după cum urmează, odaia nr. 513 a fost schimbată în odaia nr. 113, iar odaia nr. 510A în odaia nr. 111 (f. d. 56-58).

Prin urmare, instanța de judecată a susținut că Buzenco Gheorghe se află în posesia și folosința încăperii nr. 113, iar Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică nu a prezentat probe pertinente în această parte. Or, lista locatarilor nu este suficientă pentru a combate probele sus – menționate de la filele dosarului nr. 14, 16, 30. Din această perspectivă, instanța a ajuns la concluzia că instituția reclamantă nu a oferit motive plauzibile pentru evacuarea pârâților.

Împotriva acestui act de dispoziție, Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică a declarat apel în termenul legal (f. d. 129). În apărare, intimații nu au formulat referință.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 6 martie 2018, a respins apelul declarat de Centrul de Excelență în Energetică și Electronică și a menținut hotărârea din 8 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani (f. d. 124 – 133).

Instanța de apel a statuat că nu se va pronunța în privința tardivității acțiunii inițiale, de vreme ce hotărârea primei instanțe nu a fost contestată în această parte (f. d. 131).

La judecarea în fond a cauzei, instanța de apel a preluat considerentele instanței inferioare și a subliniat că apelantul I.P. Centrul de Excelență în Energetică și Electronică nu a prezentat probe veridice, care ar demonstra ocuparea abuzivă de către intimați a odăilor menționate (f. d. 132).

Pentru soluționarea acestei pricini, instanța de apel a aplicat articolul 373 și 386 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

La 16 aprilie 2018, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 6 martie 2018 (f. d. 134).

La 31 mai 2018, I.P. Centrul de Excelență în Energetică și Electronică, reprezentată de avocatul Popescu Marcel, a declarat recurs împotriva deciziei din 6 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 8 septembrie 2017 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurenta a afirmat că instanțele judecătorești au apreciat arbitrar înscrisurile din speță. Sub acest aspect, s-a arătat că ordinul de repartiție nr. 17 din 22 iunie 1997, a fost eliberat pe numele lui Buzenco Gheorghe pentru încăperea nr. 510 din căminul nr. 3 din str. M. Sadoveanu, nr. 40. Cu toate acestea, actualmente intimatul ocupă abuziv încăperea nr. 113 din aceleași bloc.

Cu privire la intimatul Cașu Ion, instituția recurentă a sugerat că acesta a prezentat ordinul de repartiție din 18 aprilie 2006, ce vizează odaia 111 cu o suprafață de 19,3 m.p. De fapt, el locuiește în două odăi, și anume, odaia nr. 111 și 112, dintre care ultima a fost repartizată anterior lui Buzenco Gheorghe.

Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică a considerat că instanța de apel nu a aplicat articolele 315 și 316 din Codul civil. În opinia acestuia, intimații încalcă dreptul de proprietate al recurentului, întrucât nu au acte permissive de locuire în încăperile menționate. Mai mult, s-a precizat că prima instanță nu s-a pronunțat în privința cerinței de evacuare a lui Cașu Ion din imobilul cu nr. 112.

La 25 mai 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs lui Buzenco Gheorghe, Cașu Ion și Primăria mun. Chișinău, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 144).

Până la data examinării cauzei, intimații nu au depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă,

completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică, reprezentată de avocatul Popescu Marcel, este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Oomului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea, *de exemplu, Erfar – Avef vs Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În particular, procedura de admisibilitate a unei cereri de recurs urmează a fi analizată prin prisma garanțiilor dreptului de acces la justiție și dreptului de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia, Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28).

Ab initio, judecătorul raportor a verificat dacă actul de dispoziție poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta este depusă în termen și dacă nu a fost examinată anterior. La fel, s-a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

Obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 6 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Mandatul seria MA nr. 0317611 din 7 iulie 2017 dovedește faptul că avocatul Popescu Marcel a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele instituției recurente, fiind subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 43), în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost depusă repetată și nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Această limită temporală promovează certitudinea juridică și asigură examinarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Completul de judecată reține că decizia atacată a fost expediată recurenților la 16 aprilie 2018, iar recursul a fost înregistrat la grefa Curții Supreme de Justiție la 31 mai 2018. Mai mult, recurenta a invocat că a primit copia deciziei instanței de apel la 25 aprilie 2018, dar nu a reușit să probeze această alegație. Însă, în lipsa unor alte probe, nu există dubii cu privire la informația oferită. Așadar, luând în considerare împrejurările indicate *supra* și fără a prejudicia esența dreptului de acces la justiție, se constată că cererea dedusă judecății a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la încadrarea temeiurilor cuprinse în recurs la dispozițiile articolului 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Astfel, în sensul articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la rigorile impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrări a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato vs Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectivă prezentată, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța de judecată reiterează că recurenta Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică a criticat decizia din 6 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 alin. (2) lit. a) și b), alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Instanța de judecată amintește că judecarea recursului, exercitat conform condițiilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

În acest scop, completul de judecată notează că, la pronunțarea deciziei din 6 martie 2018, instanța de apel a susținut integral considerentele din hotărârea din 8 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani. Astfel, conform jurisprudenței Ct.E.D.O., prin respingerea unui apel, instanța de apel poate, în principiu, doar să susțină motivele hotărârii instanței inferioare (a se vedea *Helle vs*

Finlanda, 19 decembrie 1997, parag. 59-60, Hirvisaari v. Finlanda, 27 septembrie 2001, parag. 30, UNCUOĞLU vs Turcia, 5 septembrie 2017, parag. 38). În acest sens, este necesar ca prima instanța să pronunțe o hotărâre motivată în detaliu și completă, pentru a putea fi considerată drept echitabilă procedura îndreptată împotriva recurentului.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu procedura în ansamblu, reiese în mod cert că instanțele inferioare au dat prioritate următoarelor probe: lista locatarilor căminului nr. 59 din str. M. Sadoveanu 40, mun. Chișinău (f. d. 14), certificatul nr. 92 din 17 februarie 1999 (f. d. 16), hotărârea din 2 decembrie 1999 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău (f. d. 30) și ordinului de repartitie nr. 011915 din 18 aprilie 2006 (f. d. 17). Prin urmare, recurenta nu a reușit să convingă că înscrisurile date au fost apreciate arbitrar, de vreme ce ordinele de repartitie invocate în recurs au fost emise până la hotărârea judecătorească din 2 decembrie 1999. Mai mult, instanța de fond a constatat că I.P. Centrul de Excelență în Energetică și Electronică nu a demonstrat că intimatul Cașu Ion ocupă abuziv încăperea nr. 112 (f. d. 96). În mod corespunzător, recurenta nu a livrat comentarii plauzibile, ce-ar putea indica încălcarea dreptului de proprietate.

În subsidiar, instanța observă că, *în principiu*, instituția recurentă a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić v. Croația*, ibidem, parag. 28).

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (*a se vedea*, de exemplu, *Petrovic v. Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm v. Luxemburg*, ibidem, parag. 32).

Un raționament subsidiar al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că recurentul a fost reprezentat de către avocatul Popescu Marcel, persoană abilitată și calificată, conform art. 1 al Legii cu privire la avocatură, să pledeze și să acționeze în numele clienților lor, să practice dreptul, să apară în fața unei instanțe judecătorești sau să consulte și să reprezinte în materie juridică clienții lui. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască condițiile pentru admisibilitatea unei cereri de recurs, în baza modului de redactare a articolului 433 lit. a) în Codul de procedură civilă și interpretarea suficient de clară și coerentă a acestuia de Curtea Supremă de Justiție în jurisprudența sa constantă (*a se vedea*, *mutatis mutandis*, *Trevisanato v. Italia*, ibidem, parag. 45, *Sturm v. Luxemburg*, citată mai sus, parag. 40).

Din aceste raționamente, instanța de judecată constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă raportul rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45 sau *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag. 46).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică, reprezentată de avocatul Popescu Marcel, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Instituția Publică Centrul de Excelență în Energetică și Electronică, reprezentată de avocatul Popescu Marcel.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea